

Arrest

nr. 176 554 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn, afkomstig uit Hassan Ali Khalei, (Lower) Kurram Agency. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond tot uw problemen in 2012 startten. Zo zou uw vader een stamhoofd geweest zijn in uw dorp en haalde hij de woede van de Taliban op zijn hals door speeches tegen hen te geven. De Taliban zou hem daarom ontvoeren op 4 april 2012. Vijf dagen later werd zijn lichaam teruggevonden door een schaapherder en door dorpelingen terug naar het dorp gebracht. Nadat de mensen van uw dorp het lichaam naar de Imam Bharga in Parachinar hadden gebracht werd tijdens het wassen van het lichaam een brief gevonden in één van de zakken van uw vaders kleren. De brief was afkomstig van de Taliban en vermeldde dat de zonen van uw vader hetzelfde lot wachtte. Omdat uw oom Shabib Ali bang was dat dorpelingen u

zouden ontvoeren in ruil voor losgeld, besliste hij dat u het land moest verlaten. U verliet Pakistan met zijn hulp op 12 april 2012 en reisde illegaal via Afghanistan naar Iran. U kwam op 24 april 2012 aan in Iran en verbleef er in Teheran. U zou er drie jaar verblijven en werken in een fabriek waar men onderdelen voor motoren maakte. U werd er echter niet betaald en raakte depressief. U belandde in het ziekenhuis waar u twee weken verbleef, waarna uw andere oom Nasib Ali uw vertrek uit Iran regelde. U vertrok uit Iran en reisde via Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België waar u op de dag van uw aankomst asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een B-Form, een schoolcertificaat, een brief van Anjuman-e-Hussania, een overlijdenscertificaat van uw vader, zes foto's, een pasfoto en de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd. Ook had u kopieën bij van volgende documenten: de identiteitskaart van uw moeder, een schoolkaart en zeven foto's.

Na afloop van het gehoor toonde u het CGVS ook een video van een begrafenis die het CGVS tot op heden echter niet ontvangen heeft.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient te worden opgemerkt dat u leugenachtige verklaringen aflegde over uw daadwerkelijke leeftijd. U gaf tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 1 juni 1998 (Verklaring DVZ, d.d. 24 augustus 2015). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël te Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. De conclusie van het ziekenhuis luidt namelijk als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat Turi Hamid Hussain op datum van 3 juli 2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij hij meer dan waarschijnlijk zelfs ouder is dan 21 jaar." Toen u dan op het CGVS werd gevraagd wat uw leeftijd eigenlijk was, gaf u aan dat iemand u bij aankomst had verteld dat u niet moest zeggen dat u ouder dan 18 was, omdat u dan voordelen zou krijgen, zoals betere opvang en scholing (Gehoorverslag CGVS, d.d. 4 februari 2016, p. 2). Hieruit blijkt dat u doelbewust de Belgische asielautoriteiten trachtte te misleiden, hetgeen initieel tekenend is voor uw gebrek aan oprechtheid en uw algemene geloofwaardigheid.

Verder werd immers vastgesteld dat u niet alleen niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, maar ook over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. H

et CGVS betwist echter niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken waar u nadien en onder welke omstandigheden u verbleven hebt en dit op basis van onderstaande bevindingen.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid danig ondermijnd door enkele eigenaardigheden die werden opgemerkt doorheen uw reisweg. Zo verklaarde u dat u op 12 april 2012 vertrok vanuit uw dorp richting Afghanistan en dat u de grens overstak in Barki (CGVS, p. 24-25). Gevraagd op welke dag u het land verliet, moest u echter het antwoord schuldig blijven, noch wist u of het in het begin of op het einde van de week was (CGVS, p. 25-26). Voorts kon u niet zeggen welke plaatsen u doorheen Afghanistan

zou zijn gepasseerd, op weg naar Iran (CGVS, p. 26). U verklaarde dat u enkel wegen en bergen had gezien (CGVS, p. 26). Hetgeen bijzonder vreemd is, aangezien u zelf had verklaard dat de reis toch twee weken had geduurd (CGVS, p. 25). Toen u hierop gewezen werd dat het toch vreemd was, aangezien u zelf had verklaard dat u in de dorpen bleef slapen, verklaarde u vooreerst vaag dat u bij de smokkelaar bleef om daarna te verklaren dat u op het laatst in Nemroz verbleef (CGVS, p. 25). Hetgeen een provincie in Afghanistan is. U kon echter geen enkele plaats opnoemen die u in Afghanistan zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 25). Als verschoning hiervoor gaf u aan dat u niet rondwandelde in Afghanistan (CGVS, p. 26). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een dergelijke reis een dusdanige indruk op u zou moeten maken dat u daar toch iets meer over zou kunnen vertellen. Finaal gaf u zelf aan er eigenlijk niets meer over te kunnen vertellen (CGVS, p. 25). Daarnaast kon u vreemd genoeg ook niet aangeven welke steden u in Iran zou zijn gepasseerd vooraleer u in Tehran aankwam (CGVS, p. 26). Als verschoning hiervoor gaf u aan dat u niets buiten kon zien, aangezien u in de koffer zat (CGVS, p. 26). Nochtans verklaarde u zelf dat de reis zo'n 18 uur zou hebben geduurd (CGVS, p. 26). Dat u dan 18 uur in de koffer zou hebben gezeten is uiterst ongeloofwaardig.

Ten tweede en frappanter kon u ook over uw verblijf in Iran niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u nadien drie jaar in Iran zou hebben verbleven en dat u er werkte in een fabriek die onderdelen voor motoren maakte (CGVS, p. 29). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bitter weinig kon vertellen over uw tijd in Iran. Zo werd u gevraagd wat de naam was van de fabriek waar u in werkte en verklaarde u opmerkelijk genoeg dat u eerst de naam niet kende om daarna aan te vullen dat de fabriek eigenlijk geen naam had (CGVS, p. 27). Verder wist u niet eens de volledige naam van uw baas, en verwees u nogal stereotiep naar hem als 'Mohammed' (CGVS, p. 28). De volledige naam kende u niet (CGVS, p. 28-29). U gaf ook aan dat er meerdere bazen waren in het bedrijf, maar toen u gevraagd werd naar hun namen, moest u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 28). Wat meer is, u verklaarde plots dat er toch maar één baas was (CGVS, p. 28). Opmerkelijker is echter dat u geen enkele naam van een andere stad in Iran kon opnoemen (CGVS, p. 30). Zo verklaarde u dat u geen enkele plaats had bezocht in Iran, omdat u nergens heen kon in Iran (CGVS, p. 30). U verklaarde bovendien dat u 24 uur op 24 in uw kamer bleef (CGVS, p. 30), hetgeen hoogst ongeloofwaardig is. U verklaarde immers zelf een sjiiet te zijn (CGVS, p. 14). Dat u dan geen enkele voor sjiieten heilige plaatsen zou hebben bezocht in een voor sjiieten dergelijke belangrijk land als Iran, is weinig geloofwaardig. Tot slot verklaarde u ook dat u naar het einde van uw periode in Iran in het ziekenhuis was verzeild wegens een depressie (CGVS, p. 27). Ook hier kon u vreemd genoeg de naam van het ziekenhuis niet vermelden (CGVS, p. 30). Toen u er op gewezen werd dat u had verklaard dat u toch twee weken in het ziekenhuis had verbleven, antwoordde u vaag dat u in bed bleef (CGVS, p. 30). Hetgeen hoegenaamd geen verklaring is waarom u niet eens de naam van het ziekenhuis zou kennen. Wat er ook van zij, u kon uw verblijf in Iran op geen enkele manier staven aan de hand van de nodige documenten, noch legde u enige foto voor van u zelf in Iran (CGVS, p. 31). Tot slot gaf u ook zelf aan dat u geen enkele andere taal dan het Pashtu beheerste (CGVS, p. 8). Na drie jaar in Iran toch hoogst opmerkelijk. Als verklaring hiervoor gaf u aan dat iedereen in de fabriek Pashtu sprak (CGVS, p. 27).

Ten derde moet ook opgemerkt worden dat u ook over uw vertrek uit Iran richting België geen afdoende verklaringen aflegde. Zo kon u vooreerst niet eens aangeven wanneer u uit Iran vertrokken was (CGVS, p. 29). U zou de datum vergeten zijn (CGVS, p. 29). Toen u dan gevraagd werd om een schatting te geven, antwoordde u weinig overtuigend: "iets zoals zeven maanden?" U wist echter niet eens welke maand u uit Iran was vertrokken (CGVS, p. 29). Verder kon u geen enkele stad opnoemen die u in Iran zou zijn gepasseerd richting Turkije, noch welke steden, buiten Milaan, u zou zijn gepasseerd in Europa (CGVS, p. 30). Hoe dan ook, toen u gevraagd werd wanneer u in België was toegekomen moest u vreemd genoeg opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 29). Opnieuw kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u zich dergelijke zaken zou herinneren. U legde voorts ook geen enkel bewijs neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 37-38).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in 2012 vertrokken te zijn uit Kurram Agency, Pakistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf daar kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u tot 2012 in Kurram Agency heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen voor uw beweerde vertrek in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Ten eerste werden een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt doorheen uw verklaringen aangaande de redenen waarom u Pakistan zou hebben verlaten. Zo verklaarde u dat het lichaam van uw vader door dorpelingen terug naar het dorp werd gebracht (CGVS, p. 33). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat de autoriteiten het lichaam van uw vader in de bergen gingen halen (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Gewezen op dit opmerkelijke verschil verklaarde u dat u dat niet zei (CGVS, p. 33), hetgeen

geen afdoende verklaring is. Verder verklaarde u ook dat het lichaam meteen naar de Imam Bharga in Parachinar werd gebracht (CGVS, p. 34). Nochtans verklaarde u bij DVZ dat nadat het lichaam uit de bergen werd gehaald, het aan de familie werd overgedragen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen zei u opnieuw dat u dat niet had gezegd (CGVS, p. 34). Verder liet u ook vallen dat in de brief die in zijn zakken werd gevonden stond dat alle zonen hetzelfde lot beschoren waren (CGVS, p. 34). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat daarin geschreven stond dat **alle familieleden** hetzelfde lot te wachten stond (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Alweer hierop gewezen, zei u dat u ook toen zonen had gezegd (CGVS, p. 35). Verder verklaarde u ook dat u twee dagen nadat het lichaam zou zijn vertrokken, op de 11de (CGVS, p. 35). Nochtans had u eerder verklaard dat u op de 12de het land had verlaten (CGVS, p. 24). Geconfronteerd hiermee, zei u dat u het niet meer exact wist (CGVS, p. 35). U verklaarde eveneens dat uw oom langs moeders zijde, Shabib Ali, uw reis van Pakistan naar Iran had geregeld (CGVS, p. 28). Opmerkelijk genoeg was dat bij de DVZ nog Nasib Ali –die nota bene in Dubai woont- (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen zei u dat Nasib u enkel vanuit Iran naar België had gestuurd (CGVS, p. 28). Waarom u dan het omgekeerde zou beweren is opmerkelijk. Op dit gegeven gewezen verklaarde u plots dat ze er toen eigenlijk allebei waren en ze allebei mee naar de grens waren gekomen (CGVS, p. 28). Hetgeen nog vreemder is, aangezien u eerder had verklaard dat Shabib Ali mee ging naar de grens (CGVS, p. 25). Hierop gewezen zei u dat u dat niet had gezegd en dat u allebei had gezegd (CGVS, p. 28). Nochtans had u het duidelijk over oom langs moederszijde (enkelvoud) (CGVS, p. 25).

De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aflegt zijn hoegenaamd niet afdoende. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ten aanzien van de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt. Bovendien wijst het CGVS er op dat het gehoor bij de DVZ werd afgenomen met behulp van een tolk die de taal Pashtu machtig is en u zich nadien akkoord verklaarde met uw verklaringen. Tenslotte verklaarde u ook ten aanzien van het CGVS dat het interview bij de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 2).

Ten tweede was uw kennis aangaande de stammencultuur in de regio eerder beperkt te noemen voor iemand die beweerde mede hierdoor problemen te ondervinden. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat uw vader stamhoofd was (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) en bevestigde u ten aanzien van het CGVS dat uw vader dorpshoofd was, een belangrijke rol in de stam speelde en dat hierdoor de problemen zouden zijn ontstaan (CGVS, p. 10 & 32). Uw kennis over de stammen was echter eerder beperkt te noemen. Zo verklaarde u tot de Turi-stam te behoren en substam Ghondi Khel (CGVS, p. 8). Gevraagd naar alle substammen vermeldde u correct Ghundi Khel, Hamza Khel, Masto Khel, Alizai en Doperzai. Vreemd genoeg vermeldde u ook Bangash, Khushi Tribe en Hazara als zijnde substammen (CGVS, p. 8). Zo is Kushi enkel een andere naam voor Hamza Khel en zijn Bangash en Hazara geen substammen van de Turi, maar twee aparte hoofdstammen (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). Dat u Bangash als een substam van Turi zou situeren is hoogst opmerkelijk. Volgens informatie (toegevoegd aan de blauwe map), is Bangash nochtans een van de belangrijke grote stammen in Kurram Agency. Toen u dan ook gevraagd werd of er nog andere grote stammen zoals de Turi zijn, zei u eerst dat er geen grote meer zijn (CGVS, p. 9) en verklaarde u vreemd genoeg iets later dat er toch nog de Bangash stam is (CGVS, p. 9). De stam die u net als substam onder de Turi had gesitueerd (zie supra). Bovendien verklaarde u ook dat de Bangash geen substammen hebben (CGVS, p. 9). Nochtans zijn die er wel (zie toegevoegde informatie). Van iemand die de zoon beweert te zijn van een stamhoofd/dorpsoudeste die zelfs verantwoordelijke was voor een schrijn, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij toch beter op de hoogte van deze materie zou zijn. Bovendien verklaarde u ook dat zelfs nu nog familie aan het hoofd van de stam staat (CGVS, p. 10). Dat uw kennis dan eerder beperkt lijkt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas én evenzeer aan uw beweerde verblijf in die regio tot 2012.

Ten derde blijkt de ongeloofwaardigheid ook uit de door u neergelegde documenten. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat documenten overigens enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarnaast moet worden verwezen naar de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat alle documenten in Pakistan, desnoods via corruptie, op aanvraag kunnen verkregen worden of nagemaakt kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten eerder miniem. Zo bracht u ter ondersteuning van uw identiteit enkel een FORM B mee (CGVS, p. 18). Hierover dient te worden opgemerkt dat - zeker gezien uw eerdere valse verklaringen omtrent uw leeftijd- geen sluitend bewijs vormt ter staving van uw identiteit. Zo staat op een FORM B geen foto (zie groene map) en kan bijgevolg onmogelijk worden geverifieerd of de persoon die daarop staat vermeld weldegelijk u betreft. Tot slot is het bijzonder vreemd –gezien de culturele en maatschappelijke verhoudingen in Pakistan - dat uw moeder dit document zou afhalen in het kantoor (CGVS, p. 18), mocht uw vader toen nog geleefd hebben.

U bracht wel een lidkaart van uw school mee, met daarop een foto (CGVS, p. 21). Hierover dient het volgende te worden opgemerkt. Zo betreft het hier vooreerst enkel een kopie en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Verder blijken op de achterzijde van uw studentenkaart ook her en der correcties te zijn toegebracht. Zo werd een fout gemaakt met uw geboortedatum en werden sommige zaken uitgewist. Opvallend is ook dat op één plaats de handtekening de foto overlapt, terwijl iets verder de handtekening dan weer verdwijnt onder de foto. Hoe dan ook, u had vreemd genoeg ook dezelfde pasfoto bij tijdens het gehoor die op uw studentenkaart prijkt (zie groene map in dossier). Nochtans verklaarde u zelf dat u dacht dat u 9 jaar oud was toen u stopte met studeren (CGVS, p. 14) en dat u dan uw studentenkaart had gekregen (CGVS, p. 21). Los van het feit dat u er op de foto iets ouder uit ziet dan 9 jaar, is het vreemd dat u die foto al die tijd (bijna 10 jaar) zou hebben bijgehouden. Verder bracht u ook een schoolattest mee (CGVS, p. 19). U verklaarde echter dat uw oom dit verkreeg (CGVS, p. 19), wat het document meteen een gesolliciteerd karakter geeft. Bovendien staat op het document te lezen dat u de school verliet op vraag van uw ouders, dit terwijl u zelf verklaard had dat u de school moest verlaten wegens een gevecht (CGVS, p. 14). Hetgeen verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan.

Aangaande de problemen die u zou hebben gekend in Pakistan, bracht u ter staving een bericht van het ziekenhuis mee aangaande de dood van uw vader (CGVS, p. 20). Hierover moet echter worden opgemerkt dat u geen idee had wat er op geschreven stond, u niet wist wanneer het werd verkregen en u opnieuw verklaarde dat uw oom het ging halen. Hetgeen opnieuw wijst op het gesolliciteerde karakter. Bovendien doet de vaststelling dat het attest in het Engels werd opgesteld en dit in een regio waar de meeste mensen nauwelijks in staat zijn om geschreven Engels te lezen, nog meer vermoeden dat dit document niet authentiek is. Hetzelfde kan overigens gezegd worden over de brief van Anjuman-e-Hussania die werd voorgelegd (CGVS, p. 20). U wist niet wat er in stond, noch wist u wanneer het geschreven werd (CGVS, p. 20). U verklaarde opnieuw dat uw oom het ging halen, nadat u het eerste interview bij DVZ had doorlopen (CGVS, p. 20). Opnieuw wijst dit op een gesolliciteerd karakter. Dat het opnieuw in gebrekkig Engels ("one written threatened paper") werd opgesteld doet afbreuk aan de authenticiteit.

U legde tenslotte ook een kopie neer van de identiteitskaart van uw moeder ter staving van uw relaas. Gezien het hier slechts om een kopie gaat, moet ook hier het nodige voorbehoud bijgeplaatst worden. Verder zou dit enkel bewijzen dat de roots van deze persoon in Kurram ligt. Hetgeen niet ontkend wordt. Op het eind van het gehoor toonde u ook nog eens een film van de begrafenis van uw vader en beloofde u die ook nog te bezorgen. Tot op heden heeft het CGVS deze video echter niet ontvangen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het louter neerleggen van een video van een begrafenis niets toevoegt over de aanleiding ervan, noch zegt het iets over de actoren in de video. Ook hier moet worden opgemerkt dat het louter neerleggen van documenten, video- en/of fotomateriaal niet volstaat om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig verhaal te herstellen.

Finaal merkt het CGVS ook nog op dat het opmerkelijk is dat u pas in 2015 toen u mentale problemen kreeg in Iran, besloot om verder te reizen naar Europa om hier asiel aan te vragen (CGVS, p. 27). Deze laattijdigheid ondermijnt danig de ernst van uw ingeroepen vrees. Van een persoon die beweert dat hij zijn land van herkomst wegens een bepaalde vrees verlaten heeft, kan en mag verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk in een derde veilig land zou vestigen met het oog op een asielaanvraag. Dat u eerst nog een aantal jaar besloot in Iran te werken, alvorens door te reizen en asiel aan te vragen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien verklaarde u ook nog eens dat u nog steeds familie heeft en zelfs vier broers heeft die momenteel nog steeds in Parachinar, Kurram Agency wonen (CGVS, p. 3) en zij zich blijkbaar vrij kunnen bewegen. Zo verklaarde u zelf dat uw kleine broer, Mujtaba, uw documenten had verzonden (CGVS, p. 3). Dat zij zich, na ruim vier jaar, nog steeds in hetzelfde gebied zouden bevinden doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo had u eerder verklaard bij DVZ dat uw volledige familie werd bedreigd (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) en bij de DVZ dat uw broers werden bedreigd (CGVS, p. 34). U verklaarde dan wel dat uw oom de familie naar het buitenland wou sturen omdat men na uw vertrek bedreigd werd (CGVS, p. 38). Dit is echter maar weinig geloofwaardig aangezien uw broer nog de tijd had om uw documenten te versturen (zie supra) en u zelf verklaarde dat uw oom bijna al uw documenten had verzameld in Parachinar of zelfs van uw school in Samir (CGVS, p. 19-21).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden

in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De documenten die door u werden voorgelegd werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De overige door u neergelegde foto's dateren allen van voor uw beweerde vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 22), maar voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. Zo heeft het CGVS geen zicht op waar en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de

materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tenslotte nog voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker onvoldoende meewerkt bij de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten, geen documenten voorlegde en dat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig moest worden beschouwd. Dit steunt op de volgende vaststellingen:

1. verzoeker legde leugenachtige verklaringen af over zijn daadwerkelijke leeftijd. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) minderjarig te zijn. Het medisch onderzoek wees uit dat verzoeker *“een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij hij meer dan waarschijnlijk zelfs ouder is dan 21 jaar.”* Hierover ondervraagd verklaarde verzoeker dat iemand hem bij aankomst had verteld dat hij niet moest zeggen dat hij ouder dan 18 was, omdat hij dan voordelen zou krijgen, zoals betere opvang en scholing (gehoorverslag CGVS, *d.d.* 4 februari 2016, p. 2).

Verzoeker verklaart thans in zijn verzoekschrift dat hij misleid werd door een derde en dat hij daar niet op mag worden afgerekend. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker valse verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit en de leeftijd, hetgeen het onderzoek naar de asielaanvraag heeft bemoeilijkt. Dat hij zou zijn misleid doet geen afbreuk aan het feit dat hij doelbewust deze verklaringen aflegde. De Raad is te dezen van oordeel dat het slechts een eerste motief is in de bestreden beslissing, dat op zichzelf geen aanleiding geeft tot de weigering van de asielaanvraag, maar waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers globale relaas en bij de beoordeling van de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2. Vervolgens werd vastgesteld dat verzoeker niet de waarheid vertelde over de plaatsen waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft. Het bepalen van verzoekers eerdere en meest recente verblijfplaatsen is echter van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, volgt hier immers uit dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Op zich wordt niet betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit 'Kurram Agency', noch dat hij daar geboren en getogen is, hij maakt echter niet aannemelijk waar hij nadien en onder welke omstandigheden hij verbleven heeft.

Zo verklaarde verzoeker dat hij op 12 april 2012 vanuit zijn dorp richting Afghanistan vertrok en dat hij de grens overstak in Barki (gehoorverslag CGVS d.d. 4 februari 2016, p. 24-25). Gevraagd op welke dag van de week hij het land verliet, moest hij het antwoord schuldig blijven, noch wist hij of het in het begin of op het einde van de week was (CGVS, p. 25-26). Verzoeker kon evenmin toelichten welke plaatsen hij doorheen Afghanistan op weg naar Iran passeerde (CGVS, p. 26). Hij verklaarde dat hij enkel wegen en bergen had gezien (CGVS, p. 26), ondanks het feit dat de reis, volgens zijn verklaringen, twee weken duurde (CGVS, p. 25).

Er op gewezen dat hij verklaarde dat hij in de dorpen bleef slapen, verklaarde verzoeker eerst vaag dat hij bij de smokkelaar bleef om daarna te verklaren dat hij op het laatst in Nemroz verbleef (CGVS, p. 25), een provincie in Afghanistan. Hij kon geen enkele plaats opnoemen waar hij in Afghanistan langskwam (CGVS, p. 25). Als verschoning verklaarde verzoeker dat hij niet rondwandelde in Afghanistan (CGVS, p. 26). Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een dergelijke reis een dusdanige indruk op hem zou maken dat hij daar toch zou kunnen vertellen. Finaal gaf verzoeker zelf aan er eigenlijk niets meer over te kunnen vertellen (CGVS, p. 25).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn laag opleidingsniveau, zijn psychologische problemen en voert aan dat zulks niet van hem na vier jaar kan worden verwacht worden en dat men dit louter "*met een Europese bril*" bekijkt. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel dat niet zozeer van verzoeker werd geëist dat hij zeer precies "*uur, dag en maand*" zouden kunnen vertellen, doch dat hij op een aannemelijke manier toelichtingen kan verschaffen omtrent de omstandigheden van zijn vertrek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker duidelijk de kans heeft gekregen om zijn verhaal toe te lichten, in zijn eigen bewoordingen en werd gevraagd wat hij er alsnog wél over kon vertellen. Zo werd hem uitdrukkelijk gevraagd (gehoorverslag, p. 25): "*Kunt u me meer vertellen over die reis?*" *Neen, ik kan niets meer zeggen.*" Aldus werden hem open vragen gesteld en werd aan verzoeker de ruimte geboden om het relaas op zijn manier te vertellen. Ook hier bleek hij volledig in gebreke te blijven. Het is niet onredelijk te verwachten dat verzoeker kan toelichten - desnoods slechts bij benadering - op welke dag van de week hij Pakistan verliet. Het gaat hier om een belangrijke gebeurtenis in het leven van verzoeker, die een sterke indruk op hem moeten hebben gemaakt en waarvan kan worden verwacht dat verzoeker hieromtrent enige concrete toelichting kan verschaffen. Verzoeker verklaarde met betrekking tot de doortocht van Afghanistan de grens te zijn overgestoken bij 'Barki border' en als laatste plaats in Afghanistan, Nemroz, zonder verder iets te kunnen toelichten, ondanks zijn verklaring dat deze tocht twee weken duurde.

Over het reisgedeelte in Iran kon verzoeker niets meer verklaren dan dat hij plots in Teheran aankwam. Dat verzoeker in tegenstelling tot het reisgedeelte in Afghanistan plots door dezelfde smokkelaar in een gesloten kofferruimte - en klaarblijkelijk samen met zijn broer die mee vluchtte - gedurende achttien uur zou zijn opgesloten in een gesloten kofferruimte zonder eten, zonder sanitaire pauze, werd

ongeloofwaardig beschouwd. Verzoeker herhaalt thans enkel dat hij in de koffer opgesloten zat, maar brengt geen enkele verklaring aan waarom verzoeker, in tegenstelling tot daarvoor, plots moest wegduiken in een gesloten kofferruimte waar hij niets meer kon zien en geen menselijk contact meer had, wat impliceert dat zijn meereizende broer dit samen met hem deed en dat zij niets meer te eten of drinken kregen, niet meer konden spreken met de smokkelaar, en geen enkele pauze hadden. Niettegenstaande hij in dergelijke mensonwaardige omstandigheden reisde, wist verzoeker nochtans precies aan te duiden dat de reis achttien uur duurde en dat in Iran aan de linkerkant van de weg gereden wordt (gehoorverslag, p. 26-27). Gelet op de verregaande vaagheid van verzoekers verklaringen over zijn vluchtweg, acht de Raad verzoekers verklaringen niet aannemelijk. Hoewel als dusdanig niet doorslaggevend, is de verregaande onwetendheid met betrekking tot het door hemzelf verklaarde vluchtrelaas, een element waarmee moet rekening worden gehouden bij de evaluatie van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker klaagt verder aan dat hem in het begin van het interview werd gezegd dat als hij het antwoord niet kende hij dit gewoon moest zeggen, terwijl dit hem vervolgens kwalijk wordt genomen. De Raad merkt op dat dit niet uitsluit dat de verwerende partij verzoekers kennis omtrent de door hemzelf meegemaakte omstandigheden kan evalueren op hun geloofwaardigheid en mate van doorleefdheid. Hoewel niet elke vergissing of onwetendheid determinerend is voor het bepalen van de geloofwaardigheid kan er in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat verzoeker de precieze omstandigheden, die hij zelf inroept in het kader van zijn asielaanvraag, op een geloofwaardige wijze kan toelichten. Daarbij moet worden opgemerkt dat de motieven van de beslissing als een geheel dienen te worden gelezen.

3. Met betrekking tot zijn verblijf in Iran verklaarde verzoeker dat hij drie jaar in Iran zou hebben verbleven en dat hij er werkte in een fabriek die onderdelen voor motoren maakte (CGVS, p. 29). Hij kon hierover echter zeer weinig vertellen. Zo kende verzoeker de naam niet van de fabriek waar hij werkte (CGVS, p. 27). Verzoeker kende niet de volledige naam van zijn baas, en verwees nogal stereotiep naar hem als 'Mohammed' (CGVS, p. 28).

Hij verklaarde ook dat er meerdere bazen waren in het bedrijf, maar gevraagd naar hun namen, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 28). Onmiddellijk daarop verklaarde verzoeker dat er toch maar één baas was (CGVS, p. 28). Klaarblijkelijk paste verzoeker zijn antwoorden aldus aan in functie van de vraagstelling.

Opmerkelijker is dat verzoeker geen enkele naam van een andere stad in Iran kon opnoemen (CGVS, p. 30). Zo verklaarde hij dat hij geen enkele plaats had bezocht in Iran, omdat hij nergens heen kon in Iran (CGVS, p. 30).

De Raad bevestigt het oordeel van het CGVS dat deze verklaringen weinig coherent en bijzonder vaag zijn, vooral gelet op het feit dat hij toch drie jaar in Iran verbleef. Verzoeker verwijst naar "*rapportage over illegale buitenlanders in Iran die in een bouw werken en slapen*" - overigens zonder enige concrete verwijzing naar enig rapport dienaangaande - en stelt dat hij werd onderworpen aan een vorm van dwangarbeid en zich niet naar buiten kon begeven. Niettemin is de Raad van oordeel dat verzoeker wel bijzonder summier is met betrekking tot een voorgehouden verblijf van drie jaar in Teheran. Verzoeker verklaart dat hij er begon te werken en niet betaald werd, waardoor hij depressief werd en twee weken werd opgenomen in het ziekenhuis. Meer informatie kon hij niet geven. Omtrent de periode van drie jaar wordt geen enkele duiding gegeven, zonder enige tijdsaanduiding zou verzoeker vervolgens depressief geworden zijn. Verzoeker verklaarde gedurende een periode van drie jaar in Iran te hebben verbleven. Zelfs indien wordt aanvaard dat verzoeker werd onderworpen aan een vorm van dwangarbeid en geen gelegenheid had om zich te informeren over zijn leefomgeving in Iran, kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker sprak met zijn lotgenoten en informatie heeft opgevangen omtrent zijn directe levensomstandigheden. Verzoeker verklaarde dat hij enkel sprak met zijn kamergenoten en collega's in het Pashtu en zou gedurende zijn driejarig verblijf in Iran niet het minste woord Perzisch hebben opgevangen.

Verzoeker verklaarde dat hij niet naar buiten ging, maar slaagde er daarentegen wel in het adres te preciseren waar hij zou hebben gewerkt en gewoond. Deze verklaring is dan weer moeilijk te rijmen met verzoekers bewering dat hij 24 uur op 24 in zijn kamer bleef (CGVS, p. 30) en nooit buitenkwam.

Deze aan slavernij gelijkende omstandigheden stonden echter niet in de weg dat verzoeker er over zijn depressie kon spreken met de neef van zijn oom langs moederszijde en dat deze hem voor veertien dagen liet opnemen in een ziekenhuis. Ook over dit ziekenhuis wist verzoeker echter niets te vertellen. Ook het feit dat verzoeker, als sjiit in Iran, een belangrijk sjiitisch land, geen enkele voor sjiieten heilige plaatsen zou hebben bezocht, is weinig geloofwaardig. Verzoeker verklaart dit weer door de

dwangarbeid waarin hij leefde, doch dit is weerom een algemene en vage verklaring, die in het licht van het geheel van elementen in het relaas, weinig aannemelijk is.

Zo kon hij, omwille van zijn depressie, vrij gemakkelijk op hulp rekenen om opgenomen te worden in het ziekenhuis wegens depressie (CGVS, p. 27). Ook hier kon hij de naam van het ziekenhuis niet vermelden (CGVS, p. 30), ondanks het feit dat verzoeker zich klaarblijkelijk toch naar buiten kon begeven en op steun kon rekenen. Verzoeker biedt hier geen aannemelijke verklaring voor.

Ook kon verzoeker zijn verblijf in Iran op geen enkele manier staven aan de hand van documenten, noch legde hij enige foto voor van zichzelf in Iran (CGVS, p. 31).

4. Over zijn vertrek uit Iran richting België legde hij geen afdoende verklaringen af. Verzoeker kon niet aangeven wanneer hij uit Iran vertrokken was (CGVS, p. 29). Hij zou de datum vergeten zijn (CGVS, p. 29). Gevraagd om een schatting te geven, antwoordde hij weinig overtuigend: *"iets zoals zeven maanden?"* Verzoeker wist niet eens welke maand hij uit Iran was vertrokken (CGVS, p. 29). Verder kon hij geen enkele stad opnoemen die hij in Iran zou zijn gepasseerd richting Turkije, noch welke steden, buiten Milaan, hij zou zijn gepasseerd in Europa (CGVS, p. 30). Ook op de vraag wanneer hij in België was toegekomen, moest hij vreemd genoeg opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 29). Verzoeker legde ook geen enkel bewijs neer ter staving van zijn reisweg (CGVS, p. 37-38).

Deze elementen worden door verzoeker niet betwist. De Raad acht het nochtans onontbeerlijk dat verzoeker klaarheid schept omtrent zijn reisweg en omstandigheden, aangezien deze een zicht kunnen bieden op verzoekers recente verblijfplaatsen en of hij al dan niet met officiële documenten heeft gereisd. Ook verzoekers verklaringen omtrent de reis- en vluchtomstandigheden in Iran, kunnen geen verklaring bieden voor deze omissies.

Op grond van de hierboven besproken elementen, bevestigt de Raad dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat verzoeker in 2012 vertrokken zou zijn uit 'Kurram Agency', Pakistan. Deze vaststelling tast echter ook de geloofwaardigheid aan van het asielrelaas zelf, dat onlosmakelijk verbonden is met verzoekers verblijf in 'Kurram Agency' in 2012.

Ook waren er verschillen tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de precieze details van zijn vluchtrelaas.

(i) Zo verklaarde verzoeker dat het lichaam van zijn vader door dorpelingen terug naar het dorp werd gebracht (CGVS, p. 33). Bij de DVZ verklaarde hij echter dat de autoriteiten het lichaam van zijn vader in de bergen gingen halen (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Gewezen op dit verschil ontkende verzoeker dat hij dit zei (CGVS, p. 33), hetgeen geen afdoende verklaring is. Verder verklaarde verzoeker ook dat het lichaam meteen naar de 'Imam Bharga' in Parachinar werd gebracht (CGVS, p. 34). Bij DVZ verklaarde verzoeker dat nadat het lichaam uit de bergen werd gehaald en het aan de familie werd overgedragen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen zei verzoeker opnieuw dat hij dat niet had gezegd (CGVS, p. 34).

(ii) Verder liet verzoeker ook vallen dat in de brief die in zijn zakken werd gevonden stond dat alle zonen hetzelfde lot beschoren waren (CGVS, p. 34). Bij de DVZ verklaarde hij echter dat daarin geschreven stond dat alle familieleden hetzelfde lot te wachten stond (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Alweer hierop gewezen, zei hij dat hij ook toen *"zonen"* had gezegd (CGVS, p. 35).

(iii) Verder verklaarde verzoeker ook dat hij vertrok twee dagen nadat het lichaam werd gevonden, op de 11de (CGVS, p. 35). Eerder verklaarde hij echter dat hij op de 12de het land had verlaten (CGVS, p. 24). Geconfronteerd hiermee, zei verzoeker dat hij het niet meer exact wist (CGVS, p. 35).

(iv) Verzoeker verklaarde verder dat zijn oom langs moeders zijde, S. A., zijn reis van Pakistan naar Iran had geregeld (CGVS, p. 28). Bij de DVZ verklaarde hij dat dit N. A. was, die in Dubai woont (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen zei hij dat N. enkel vanuit Iran naar België had gestuurd (CGVS, p. 28). Waarom verzoeker dan het omgekeerde zou beweren is opmerkelijk. Hierop gewezen verklaarde verzoeker dat ze er toen eigenlijk allebei waren en ze allebei mee naar de grens waren gekomen (CGVS, p. 28). Dit is nog vreemder, aangezien hij eerder had verklaard dat S. A. mee ging naar de grens (CGVS, p. 25). Hierop gewezen zei verzoeker dat hij dat niet had gezegd (CGVS, p. 28). Nochtans had hij het duidelijk over zijn oom langs moederszijde (enkelvoud) (CGVS, p. 25).

Deze vaststellingen, die uit de stukken van het administratief dossier blijken, worden door verzoeker niet betwist. Met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verklaringen die verzoeker geeft voor deze tegenstrijdigheden niet afdoende zijn. Telkenmale verzoeker geconfronteerd wordt met een manifeste tegenstrijdigheid, beperkt hij zich tot het eenvoudig ontkennen dat hij dat gezegd heeft. De Raad wijst er op dat verzoeker bij de DVZ werd gehoord met behulp van een tolk die de taal Pashtu machtig is en hij zich nadien akkoord verklaarde met zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde ook ten aanzien van het CGVS dat het interview bij de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 2). De Raad bevestigt dan ook de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden.

Vervolgens werd door de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoekers kennis van de stammencultuur in de regio eerder beperkt te noemen is voor iemand die beweerde hierdoor problemen te hebben ondervonden. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van de DVZ dat zijn vader stamhoofd was (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) en bevestigde hij ten aanzien van het CGVS dat zijn vader dorpshoofd was, een belangrijke rol in de stam speelde en dat hierdoor de problemen zouden zijn ontstaan (CGVS, p. 10 & 32).

Verzoeker verklaarde tot de 'Turi-stam' te behoren en substam 'Ghondi Khel' (CGVS, p. 8). Gevraagd naar alle substammen vermeldde hij correct 'Ghundi Khel', 'Hamza Khel', 'Masto Khel', 'Alizai' en 'Doperzai'.

Vreemd genoeg vermeldde verzoeker ook 'Bangash', 'Khushi Tribe' en 'Hazara' als zijnde substammen (CGVS, p. 8). Zo is 'Kushi' enkel een andere naam voor 'Hamza Khel' en zijn 'Bangash' en 'Hazara' geen substammen van de 'Turi', maar twee aparte hoofdstammen (zie informatie toegevoegd aan blauwe map). Dat verzoeker 'Bangash' als een substam van 'Turi' zou situeren is hoogst opmerkelijk. Volgens informatie (toegevoegd aan de blauwe map), is 'Bangash' nochtans een van de belangrijke grote stammen in 'Kurram Agency'. Toen hij dan ook gevraagd werd of er nog andere grote stammen zoals de 'Turi' zijn, zei hij eerst dat er geen grote meer zijn (CGVS, p. 9) en verklaarde hij vreemd genoeg iets later dat er toch nog de 'Bangash' stam is (CGVS, p. 9). De stam die hij net als substam onder de 'Turi' had gesitueerd (zie *supra*). Bovendien verklaarde hij ook dat de 'Bangash' geen substammen hebben (CGVS, p. 9). Nochtans zijn die er wel (zie toegevoegde informatie). Van iemand die de zoon beweert te zijn van een stamhoofd/dorpsoudste, die zelfs verantwoordelijke was voor een schrijn, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij toch beter op de hoogte van deze materie zou zijn. Bovendien verklaarde verzoeker ook dat zelfs nu nog familie aan het hoofd van de stam staat (CGVS, p. 10). Dat zijn kennis dan eerder beperkt lijkt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas én evenzeer aan het beweerde verblijf in die regio tot 2012.

Verzoeker betwist dat hij gezegd zou hebben dat 'Bangash' een substam is van 'Turi'. Uit het gehoorverslag (p. 8) blijkt:

"Welke andere stammen leven nog in de buurt?"

Hamza Khel, Masta Khel, Bangash, Hazara Tribe, Khushi Tribe, Doperzal, Alizai

Wat betekent de Turi dan in uw naam?"

Deze stammen die ik vermeldde, dit zijn de substammen van de Turi, Turi heeft substammen en deze zijn de substammen van Turi.

U behoort tot de Turi Tribe.

Ja.

Welke substammen kent de Turi-stam?"

Ghundi Khel, Hamza Khel, Masto Kheln, Bangash, Kushi Tribe, Hazara, Alizai, Doperzai."

Aldus blijkt dat verzoeker wel degelijk 'Bangash' heeft vernoemd als substam van de 'Turi'. Voorts betwist verzoeker niet dat hij verklaarde dat de 'Bangash' geen substammen hebben.

Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Daarbij moet worden verwezen naar de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat alle documenten in Pakistan, desnoods via corruptie, op aanvraag kunnen verkregen worden of nagemaakt. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten eerder miniem. Zo bracht verzoeker ter ondersteuning van zijn identiteit enkel een 'FORM B' mee (CGVS, p. 18). Hierover wordt opgemerkt dat - gelet op zijn eerdere valse verklaringen omtrent zijn leeftijd - dit geen sluitend bewijs vormt ter staving van zijn identiteit. Zo staat op een 'FORM B' geen foto en kan bijgevolg onmogelijk worden geverifieerd of de persoon die daarop staat vermeld weldegelijk verzoeker is. Tot slot is het bijzonder vreemd - gezien de

culturele en maatschappelijke verhoudingen in Pakistan - dat verzoekers moeder dit document zou afhalen in het kantoor (CGVS, p. 18), indien zijn vader toen nog leefde.

Verzoeker bracht een lidkaart van zijn school mee, met daarop een foto (CGVS, p. 21). Het betrof echter enkel een kopie, zodat deze onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Verder blijken op de achterzijde van zijn studentenkaart ook correcties te zijn aangebracht. Zo werd een fout gemaakt met de geboortedatum en werden sommige zaken uitgewist. Opvallend is ook dat op één plaats de handtekening de foto overlapt, terwijl iets verder de handtekening dan weer verdwijnt onder de foto. Vreemd toonde verzoeker ook dezelfde pasfoto tijdens het gehoor als die op zijn studentenkaart. Nochtans verklaarde hij zelf dat hij dacht dat hij 9 jaar oud was toen hij stopte met studeren (CGVS, p. 14) en dat hij dan zijn studentenkaart had gekregen (CGVS, p. 21). Los van het feit dat verzoeker er op de foto iets ouder uit ziet dan 9 jaar, is het vreemd dat hij die foto al die tijd (bijna 10 jaar) zou hebben bijgehouden. Verder bracht verzoeker ook een schoolattest mee (CGVS, p. 19). Hij verklaarde echter dat zijn oom dit verkreeg (CGVS, p. 19), wat het document meteen een gesolliciteerd karakter geeft. Bovendien staat op het document te lezen dat hij de school verliet op vraag van zijn ouders, dit terwijl hij zelf verklaard had dat hij de school moest verlaten wegens een gevecht (CGVS, p. 14).

Met betrekking tot zijn problemen in Pakistan, legde verzoeker een bericht van het ziekenhuis voor aangaande de dood van zijn vader (CGVS, p. 20). Verzoeker had echter geen idee wat er op geschreven stond, hij wist niet wanneer het werd verkregen en verklaarde dat zijn oom het ging halen. Dit wijst opnieuw op het gesolliciteerde karakter. Bovendien werd het attest in het Engels opgesteld in een regio waar de meeste mensen nauwelijks in staat zijn om geschreven Engels te lezen, wat nog meer doet vermoeden dat dit document niet authentiek is. Ook over de brief van 'Anjuman-e-Hussania', die werd voorgelegd (CGVS, p. 20), wist verzoeker niet wat er in stond, noch wanneer deze geschreven werd (CGVS, p. 20). Weer ging zijn oom het halen, nadat hij het eerste interview bij de DVZ had doorlopen (CGVS, p. 20). Het gaat opnieuw om een gesolliciteerd stuk, opgesteld in gebrekkig Engels ("*one written threatened paper*"), zodat het geenszins authentiek overkomt.

Deze beoordeling wordt door verzoeker niet betwist en wordt door de Raad bevestigd.

Verzoeker legde ook een kopie neer van de identiteitskaart van zijn moeder ter staving van zijn relaas. Vooreerst betreft het slechts een kopie en bevestigt dit stuk enkel dat de roots van deze persoon in 'Kurram' liggen. Dit wordt niet ontkend. Verzoeker toonde ook een film van de begrafenis van zijn vader en beloofde die later nog te bezorgen (wat hij niet deed). Hoe dan zegt deze video van een begrafenis niets over de aanleiding ervan, noch zegt het iets over de actoren in de video.

Verzoeker herhaalt dat hij een video heeft getoond van de begrafenis van zijn vader. De Raad ziet echter niet in hoe deze verklaring een ander licht kan werpen op de vaststelling dat deze begrafenis op zich geen bewijs vormt van de omstandigheden van het overlijden van zijn vader, noch van de rol van de actoren op deze video. De Raad is dan ook van oordeel dat deze video niet van aard is verzoekers vluchtrelaas en verblijf te 'Kurram' te bewijzen.

Tenslotte merkt het CGVS nog op dat verzoeker pas in 2015, toen hij mentale problemen kreeg in Iran, besloot om verder te reizen naar Europa om er asiel aan te vragen (CGVS, p. 27). Deze laattijdigheid ondermijnt danig de ernst van de ingeroepen vrees. Van een persoon die beweert dat hij zijn land van herkomst wegens een bepaalde vrees verlaten heeft, kan en mag verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk in een derde veilig land zou vestigen met het oog op een asielaanvraag. Dat hij eerst nog een aantal jaar besloot in Iran te werken, alvorens door te reizen en asiel aan te vragen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees.

Ook dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Verzoeker verklaarde bovendien dat hij nog steeds familie heeft en zelfs vier broers heeft die momenteel nog steeds in Parachinar, 'Kurram Agency' wonen (CGVS, p. 3) en zij zich blijkbaar vrij kunnen bewegen. Zo verklaarde hij zelf dat zijn kleine broer, M., zijn documenten had verzonden (CGVS, p. 3).

Dat zij zich, na ruim vier jaar, nog steeds in hetzelfde gebied zouden bevinden doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn volledige familie werd bedreigd (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) en bij de DVZ dat zijn broers werden bedreigd (CGVS, p. 34). Verzoeker verklaarde dan wel dat zijn oom de familie naar het buitenland wou sturen omdat men na zijn vertrek bedreigd werd (CGVS, p. 38). Dit is echter maar weinig geloofwaardig aangezien zijn broer nog de tijd had om documenten te versturen (zie *supra*) en verzoeker zelf

verklaarde dat zijn oom bijna al zijn documenten had verzameld in Parachinar of zelfs van zijn school in Samir (CGVS, p. 19-21).

Verzoeker betoogt dat zijn familie thans in Parachinar woont en niet meer in hun vroeger dorp. Uit verzoekers verklaringen en de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers dorp, Manala, zich wel in de onmiddellijke nabijheid van Parachinar bevindt, waardoor het motief wel degelijk pertinent is.

Waar verzoeker erop wijst dat verweerder over het hoofd heeft gezien dat hij tot een etnische minderheid in Pakistan behoort en dat sjiieten dagelijks worden aangevallen in Pakistan, dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat zijn beweringen te staven door middel van enig objectief element. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dient Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding van het feit dat hij zijn land van herkomst - onder meer - louter omwille van etnische achtergrond zou hebben verlaten. Verzoeker maakte enkel melding van de bedreiging vanwege de sjiitische milities die hem vroegen om met hen mee te vechten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT